

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobců:

a) Mgr. J. J.

b) K. J.

oba bytem P.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Janem Špačkem
se sídlem Praha 7, Dobrovského 13

proti

žalovanému:

Finanční úřad pro hlavní město Prahu

se sídlem Praha 1, Štěpánská 619/28

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2021, č. j. 5570812/21/2000-11451-106794,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce a) o prominutí úroku z prodlení na dani z nabytí nemovitých věcí sděleného platebním výměrem na úrok z prodlení dne 20. 7.

2020, č. j. 58966/20/2005-70462-111401 za období od 1. 9. 2018 do 28. 2. 2020 ve výši 94 050 Kč. Žalobce b) je solidárním poplatníkem předmětné daně.

2. Žalovaný v dané věci rozhodoval již podruhé, když předchozí rozhodnutí žalovaného (rozhodnutí ze dne 6. 11. 2020, č. j. 8189983/20/2005-70462-111401) bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 11 Af 1/2021-47, zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Důvodem zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného byla jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Zdejší soud v rozsudku ze dne 10. 6. 2021, č. j. 11 Af 1/2021-47, konstatoval, že „[Z] napadeného rozhodnutí je sice zřejmé, že žalovaný dospěl k závěru, že důvody uváděné žalobci nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů uvedených v pokynu GFŘ, takový závěr však s ohledem na výše uvedené není dostatečný. Žalovaný se posouzením ospravedlnitelnosti důvodů uvedených v žádosti nijak nezabýval a komplexní úvahu vycházející z konkrétních okolností posuzovaného případu redukoval na provedení jednoduchého algoritmu. Takový postup však není přijatelnou interpretací a aplikací neurčitého právního pojmu. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč žalovaný žádost zamítl a proč důvody uváděné žalobci považuje za nedostatečné“. Zdejší soud následně uložil žalovanému, aby se zabýval konkrétními důvody podané žádosti, přičemž není možné vycházet pouze z důvodů demonstrativně uvedených v pokynu Generálního finančního ředitelství (dále jen „GFŘ“).

II. Obsah žaloby

3. V úvodu podané žaloby žalobci připomenuli, že koupili pozemek s rozestavěnou stavbou a podali daňové přiznání s nulovou daňovou povinností, neboť vycházeli z informace GFŘ označené jako „Uplatnění osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí u nových staveb“ (dále jen „informace GFŘ“), která byla umístěna na webových stránkách GFŘ, a to bez ohledu na skutečnost, že od 1. 11. 2016 již částečně nebyla aktuální z důvodu novelizace zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „zákonné opatření“). Na základě výzvy žalovaného k odstranění pochybností žalobci zjistili, že se na ně výjimka pro rozestavěné stavby nevztahuje. Proto podali nové daňové přiznání a daň uhradili. Žalovaný jim následně doměřil úrok z prodlení ve výši 94 050 Kč a žalobci požádali o jeho prominutí.
4. Žalobci namítali, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí obsáhle věnuje nadbytečnému zdůvodnění, zda byly naplněny důvody pro prominutí příslušenství daně uvedeného v pokynu GFŘ (pokyn GFŘ – D – 47), když žalobci opakovaně poukazovali, že jejich žádost se o příslušný pokyn neopírá. Naopak u zásadních tvrzení je odůvodnění stručné a vnitřně rozporné.
5. Konkrétně tvrdili, že aplikace příslušenství v okamžiku, kdy sama finanční správa uváděla zavádějící informace na svých internetových stránkách, znamená neúměrnou tvrdost zákona a dostatečný důvod ve smyslu § 259b odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) pro prominutí příslušenství daně, protože k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Zavádějící a neaktuální informace na stránkách finanční správy dle žalobců představují dostatečný důvod, aby žalobcům nebyla ukládána sankce v podobě úroku z prodlení. K tomu žalobci odkázali na digitální stopu předmětné informace GFŘ, podle které došlo ke změně této informace až dne 14. 3. 2019, a dále na dokument Kanceláře Veřejného ochránce práv označený jako „Promíjení úroků finančními úřady“, kde mezi demonstrativně uvedenými důvody pro prominutí úroků z prodlení je uveden případ, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

plátce daně vycházel z nesprávné informace od úřadu. Žalobci uzavřeli, že finanční správa svými nesprávnými informacemi pomohla způsobit prodlení s úhradou daňové povinnosti na straně žalobců. Podotkli, že skutečnost o umístění nesprávné informace na stránkách finanční správy není žalovaným rozporována a byla žalovaným potvrzena v rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení (rozhodnutí ze dne 24. 11. 2020, č. j. 44433/20/5100-31461-711333).

6. Dle žalobců je vysvětlení žalovaného, podle kterého informace GFŘ zůstala na stránkách finanční správy k dispozici, protože právní účinky vkladů vlastnického práva k určitým nemovitostem mohly i po účinnosti nové právní úpravy podléhat režimu původního znění zákona, zjevnou snahou o zpětnou legitimaci nežádoucího stavu. Žalobci tvrdili, že šlo v daném případě o nedopatření ze strany GFŘ a nikoliv záměr. O uvedeném dle žalobců svědčí, že s tímto vysvětlením nepřišel žalovaný v žádném z předchozích rozhodnutí ani ve vyjádření k podané žalobě ve věci sp. zn. 11 Af 1/2021, přestože žalobci touto skutečností argumentovali. Toto vysvětlení vzniklo až poté, co bylo nutno najít nějaké vysvětlení.
7. V této souvislosti žalobci namítali, že žalovaný nesprávně interpretuje tvrzení žalobců o skutečnosti, co bylo na stránkách GFŘ opraveno dne 14. 3. 2019. Tehdy byla dle žalobců zveřejněna nikoli informace týkající se novely zákonného opatření, jak tvrdí žalovaný, nýbrž oprava znění informace GFŘ k osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí o údaj omezení, že tato informace se vztahuje na právní úpravu ve znění účinném do 31. 10. 2016. Skutečnost, že se v předmětné době na stránkách nacházela i obecná informace k předmětné novele jako takové, a zároveň se zde nacházel i nikterak časově omezený podrobný popis, jak postupovat u nově nabytých rozestavěných nemovitostí, je potvrzením rozporuplnosti informací, které byly publikovány GFŘ.
8. Rovněž žalobci namítali, že odkaz žalovaného v napadeném rozhodnutí na stránky finanční správy není funkční. Z uvedeného důvodu považovali napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Navíc namítali, že jim nebylo umožněno se k takto doplněným podkladům vyjádřit.
9. Dále žalobci nerozuměli, proč bylo předmětné daňové přiznání ze strany žalovaného řešeno až po uplynutí 18 měsíců. Toto dle žalobců nepřiměřeně dlouhé období přispělo k tomu, že příslušenství narostlo do výše 94 050 Kč. Žalovaný tak porušil hned několik zásad správy daní dle daňového řádu (zejména § 7 odst. 1 a 2 a § 5 odst. 3). Vysvětlení žalovaného, že se žalobci mohli bránit podnětem k opatření proti nečinnosti, považovali žalobci za absurdní, neboť postupovali podle informace GFŘ.
10. Žalobci podotkli, že v žádosti o prominutí žádali, aby bylo přihlédnuto k tomu, že nemovitost byla nabývána za účelem rodinného bydlení a že předmětnou nemovitost nabývali v krátké době po zrušení, respektive zpřísnění podmínek předmětné výjimky ze zákonného opatření a příslušenství jim bylo vyměřeno v době, kdy se ruší celá daňová povinnost dle zákonného opatření. Žalobci tak byli zaplacením daně z nabytí nemovitostí zásadně znevýhodněni oproti řadě naprosto shodných případů, které od sebe dělí velmi krátký čas. Tyto argumenty žalobci považovali za podpůrné, jež měly být zohledněny při rozhodnutí o výši prominutí daně.
11. Závěrem žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 89/2020, který je dle žalobců obdobný projednávanému případu stran příslušenství daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

12. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný zopakoval svá tvrzení uvedená v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
13. Žalovaný konstatoval, že žalobce a) sice naplnil formální požadavek žádosti o prominutí úroku, a to úhradu daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl, ale meritorním posouzením žádosti nebylo zjištěno splnění dalších podmínek pro prominutí definovaných daňovým řádem a též doplňujícím pokynem GFŘ. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobců, že naplnili podmínku pro prominutí z důvodu existence ospravedlnitelného důvodu prodlení a uvedli situace, které jsou považovány za ospravedlnitelný důvod prodlení. Vyjmenování situací, které naplňují existenci ospravedlnitelného důvodu prodlení, uvedl žalovaný pro úplnost, aby bylo zřejmé, že ve věci taková situace nenastala, a ve svém odůvodnění se žalovaný zabýval znovu podrobněji v žádosti uváděným důvodem prodlení, a to byla údajně nesprávná informace daňové správy. Argumentace žalovaného byla provedena na základě zrušujícího rozhodnutí řádně a v souladu s právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí. Jde o zcela obvyklý procesní postup, když soud zrušil rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prominutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti a nevypořádání se se všemi důvody uvedenými v žádosti o prominutí. Nejedná se o žádné nové důkazy, které by vyšly najevo, ale jedná se o skutečnosti, které existovaly ke dni podání žádosti a které byly žalovaným napraveny a řádně přezkoumány až v jeho druhém rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prominutí. Žalovaný postupoval v souladu s pokynem soudu a akceptoval jeho právní názor novým rozhodnutím ve věci.
14. Žalovaný poznamenal, že v rámci žádosti o prominutí příslušenství se neprovádí žádné důkazní řízení, hodnotí se skutečnosti, které vyplývají ze spisu a které již ve věci nastaly.
15. Žalovaný byl toho názoru, že náležitě vysvětlil existenci metodiky k rozestavěným stavbám na svých stránkách i po existenci nové právní úpravy. Právní účinky vkladu vlastnického práva nastaly k datu 12. 4. 2018, takže na toto zdanění nemůže dopadat právní úprava platná do 31. 10. 2016. Zdůraznil, že v odůvodnění nového rozhodnutí uvedl, že informace k novele zákonného opatření byly zveřejněny finanční správou dne 9. 8. 2016, tedy před účinností novely č. 254/2016 Sb. a nikoliv k datu 14. 3. 2019. Tato informace je ověřitelná na určité webové adrese, kde zůstávají v platnosti všechny informace a metodiky k určité dani a informace zveřejněná dne 9. 8. 2016 sdělovala poplatníkům, že osvobození od daně se od 1. 11. 2016 mění tak, že nedopadá na rozestavěné jednotky.
16. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobců, podle kterého nerozporoval umístění nesprávné informace na stránkách finanční správy a že tuto skutečnost potvrdilo také rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 44433/20/5100-31461-711333. Žalovaný nikdy netvrdil, že umístil špatnou informaci na webové stránky, ale jsou to žalobci, kteří účelově vytváří zmatek ve zveřejněných informacích s cílem dosáhnout toho, že toto je právě existující ospravedlnitelný důvod prodlení. V rozhodnutí OFŘ bylo jen uvedeno „že nezpochybňuje zveřejnění informace GFŘ k aplikaci § 7 zákonného opatření na webových stránkách, ale uvádí, že tato informace slouží pouze jako podpůrná informace pro veřejnost, avšak nenahrazuje právní předpis, v němž jsou taxativně uvedeny podmínky pro uplatnění osvobození dle § 7 zákonného opatření ve znění ode dne 1. 11. 2016.“

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobci nevyjádřili s takovým projednáním věci nesouhlas (viz § 51 odst. 1 s. ř. s.) a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
19. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 259b odst. 2 daňového řádu správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.
20. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
21. Soud se předně zabýval otázkou, zda žalovaný respektoval názor zdejšího soudu uvedený v rozsudku ze dne 10. 6. 2021, č. j. 11 Af 1/2021-47. V uvedeném rozsudku dospěl zdejší soud k závěru, že je v dalším řízení nutno posoudit, zda důvody uvedené žalobcem a) v žádosti o prominutí úroku lze považovat za ospravedlnitelné ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu, či nikoliv. K uvedené otázce z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný dospěl k závěru, že žádné z tvrzení žalobce a) obsažené v žádosti o prominutí úroku nelze označit za ospravedlnitelný důvod podle § 259b odst. 2 daňového řádu, přičemž své úvahy v nezbytném rozsahu odůvodnil (viz zejména strana 7 napadeného rozhodnutí). Soud připouští, že úvaha žalovaného v napadeném rozhodnutí je stručná, respektive že si lze představit úvahu obsírnější. Strohost úvahy žalovaného však nic nemění na skutečnosti, že se žalovaný žalobcem a) uváděnými důvody zabýval a tomuto žalobci sdělil, proč je nelze považovat za ospravedlnitelné podle § 259b odst. 2 daňového řádu. Ostatně žalobci s žalovaným uváděnými důvody v podané žalobě polemizují. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný dostal závaznému právnímu názoru uvedenému v rozsudku ze dne 10. 6. 2021, č. j. 11 Af 1/2021-47.
22. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda lze skutečnost, že na internetových stránkách finanční správy byla umístěna informace GFŘ, a to bez ohledu na skutečnost, že od 1. 11. 2016 došlo k novele zákonného opatření, která měnila podmínky osvobození od daně z nabytí nemovitostí, považovat za ospravedlnitelný důvod ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu, jak tvrdí žalobci, či nikoliv, jak tvrdí žalovaný.
23. Pro posouzení uvedené otázky považoval soud za rozhodné, jednak co se obecně rozumí ospravedlnitelným důvodem a jednak skutkové okolnosti projednávaného případu.
24. Pokud jde o první z výše uvedených skutečností, soud podotýká, že úprava individuálního prominutí příslušenství byla do daňového řádu vložena novelou provedenou zákonem č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 267/2014 Sb.“). Podle důvodové zprávy k tomuto zákonu, respektive k § 259b odst. 2 daňového řádu tento odstavec „[U]pravuje materiální kritérium, na základě jehož posouzení správce daně o prominutí meritorně rozhodne, pokud daňový subjekt naplní formální podmínky pro prominutí úroku podle odstavce 1. Tímto kritériem je existence zjevně ospravedlnitelného

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

důvodu pro prodlení s úhradou daně. Mělo by jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje prohřešek spíše formalistický. Možnost docílit prominutí úroku by tak neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či dokonce úmyslného jednání. Prominutí úroku by nemělo s ohledem na zásadu legitimního očekávání způsobit, že na pozdní úhradu daně nebude nahlíženo jako na prohřešek. I nadále musí být zachováno pravidlo, že za neplnění zákonné povinnosti musí být udělena adekvátní sankce. Prominutí úroku proto nemůže sloužit k setření rozdílu mezi těmi, kteří své povinnosti plní řádně a včas, a těmi, kteří je neplní. Posouzení ospravedlnitelnosti daného důvodu ze strany správce daně nesmí vytvořit stav, kdy by daňové subjekty mohly dopředu spoléhat na to, že jim nesplnění určité povinnosti bude prominuto“ (poznámka: zdůraznění provedl zdejší soud). Dle náhledu soudu z důvodové zprávy k zákonu č. 267/2014 Sb. jednoznačně vyplývá optika, kterou je nutno nahlížet na daňovým subjektem tvrzené ospravedlnitelné důvody. Musí se jednat o důvod z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního musí představovat prohřešek spíše formalistický. Soud doplňuje, že na uvedené vymezení navazuje pokyn GFŘ, který typově vymezuje ospravedlnitelné důvody (viz napadené rozhodnutí).

25. Ke skutkovým okolnostem projednávaného případu považuje soud za nesporné, že na žalobci provedenou koupi pozemku s rozestavěnou stavbou se vztahuje novela zákonného opatření (zákon č. 254/2016 Sb., kterým se mění zákonné opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí). Tato novela nabyla účinnosti dne 1. 11. 2016 a přinesla změnu osvobození od daně z nabytí nemovitostí. Podstata novely ve vztahu ke koncepci osvobození, tj. k § 7 zákonného opatření, spočívala zejména v nahrazení pojmu „nová“ stavba pojmem „dokončená nebo užívaná“ stavba. Dále soud považuje za nesporné mezi účastníky řízení, že i po účinnosti novely zákonného opatření na internetových stránkách finanční správy byla zveřejněna informace GFŘ týkající se osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí ve znění k datu 20. 8. 2014. V této souvislosti soud považuje za důležité zdůraznit, že název informace GFŘ výslovně poukazuje na uplatnění osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí u nových staveb.
26. Nesporná je mezi účastníky řízení rovněž skutečnost, že v rozhodné době, respektive od 9. 8. 2016 bylo na stránkách finanční správy umístěno oznámení s označením „Informace k novele zákonného opatření Senátu o dani z nabytí nemovitých věcí“ (dále jen „informace k novele zákonného opatření“). Nespornost této skutečnosti vyplývá, z tvrzení žalobců (viz strana 7 žaloby 2. odstavec) a rovněž z příloh žaloby (viz č. 1. soudního spisu 23, 25 a 29). Obsahem této informace je mj. upozornění na změny týkající se osvobození od daně (viz bod IV.). Konkrétně bod IV. odst. 2 informace k novele zákonného opatření obsahuje výslovné upozornění finanční správy, že se osvobození nevztahuje na případy nabytí rozestavěné stavby nebo rozestavěné jednotky [viz obsah správního spisu předloženého žalovaným (bod 19)].
27. S ohledem na znění důvodové zprávy k zákonu č. 267/2014 Sb. a skutkovým okolnostem projednávaného případu (viz bod 25 tohoto rozsudku) dospěl soud k závěru, že důvod, že na internetových stránkách byla informace GFŘ bez upozornění, že se jedná o znění do 31. 10. 2016, není ospravedlnitelným důvodem ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Obecně povinnost uhradit jakoukoliv daň nevzniká na základě informace finanční správy, ale výlučně na základě zákona (viz čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), v tomto případě zákonného opatření. Znění zákonného opatření bylo v rozhodné době naprosto jednoznačné, když umožňovalo osvobození od daně pouze u dokončených nebo

užívaných staveb, nikoliv u staveb rozestavěných, což je případ žalobců. Za situace, kdy bylo znění zákonného opatření zcela jednoznačné, nemůže obstát odkaz žalobců na informaci GFŘ. Předně informace GFŘ již ve svém názvu odkazovala na pojem „nová“ stavba, který již rozhodné znění zákonného opatření v § 7 nepoužívalo, když toto ustanovení užívalo označení „dokončená nebo užívaná“ stavba. Zejména však dle shodného tvrzení účastníků řízení byla v rozhodné době na stránkách finanční správy dostupná informace k novele zákonného opatření, kterou soud považuje za jednoznačnou a podle které se osvobození nevztahuje na případy nabytí rozestavěné stavby. Existenci této informace žalobci v podané žalobě výslovně připustili. V této souvislosti soud rovněž poukazuje na časovou posloupnost, respektive pořadí jednotlivých sdělení, kdy informace k novele zákonného opatření předchází informaci GFŘ. Jestliže se tak žalobci spolehli na jedno osamocené a starší sdělení finanční správy, aniž by zohlednili i další a novější sdělení k novele zákonného opatření dostupné na téže internetové stránce pouze o dvě položky výše a zejména aniž by zohlednili rozhodné znění zákonného opatření, jedná se minimálně o lehkovážné, respektive nezodpovědné jednání žalobců. Takové jednání pak nelze považovat za omluvitelné, případně formální, a tedy nelze ani mluvit o ospravedlnitelném důvodu ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu.

28. Odkaz žalobce na dokument Kanceláře Veřejného ochránce práv s označením „*Promíjení úroků finančními úřady*“ nepovažoval soud za relevantní, neboť popisuje zcela odlišnou situaci od projednávaného případu. Výše uvedený dokument Kanceláře Veřejného ochránce práv poukazuje na případ, kdy úrok vznikl, protože daňový subjekt v původním přiznání vycházel z potvrzení jiného úřadu, které nebylo správné, což se ukázalo později. Naproti tomu v projednávaném případě žalobci vycházeli selektivně ze sdělení finanční správy, aniž by zohlednili znění zákona nebo dostupnou informaci k novele zákonného opatření. Projednávaný případ tedy není případem jakkoliv podobným nebo zaměnitelným s případem zmíněným Kanceláří Veřejného ochránce práv.
29. Vysvětlení žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí, proč zůstala informace GFŘ i nadále umístěna na stránkách finanční správy, považuje soud za logické a racionální. Soud má obecně ve shodě s žalovaným za to, že na webových stránkách finanční správy by měla být dostupná veškerá sdělení finanční správy, která by mohla na daňové subjekty dopadnout. Soud pak připouští, že poznámka, že informace GFŘ se vztahuje na znění zákonného opatření do 31. 10. 2016, mohla být příslušnými orgány učiněna dříve než 14. 3. 2019. Tato skutečnost však neměla na projednávaný případ žádný vliv (viz výše).
30. Důvodnou soud neshledal ani námitku žalobce, že odkaz na stránky finanční správy uvedený žalovaným v napadeném rozhodnutí není funkční, tj. <https://www.financnisprava.cz/cs/dane/dane/dan-z-nabyti-nemovitych-veci/informace-stanoviska-sdeleni/informace-k-novele-zakonneho-opatreni-senatu-o-dani-z-nabyti-nemovitych-veci-7471>. Z uvedeného odkazu je bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že žalovaný odkazoval na informaci k novele zákonného opatření (viz poslední část odkazu). Obsah této informace je pak součástí spisového materiálu předloženého žalovaným (viz výše). Zároveň se jedná o informaci, o které žalobci uvedli, že na stránkách finanční správy byla umístěna (viz výše). Soud pak má za to, že se nejednalo o žalobci namítané doplnění podkladů. Uvedený odkaz totiž doplňuje argumentaci žalovaného, podle které byly informace k novele zákonného opatření na webových stránkách finanční správy v rozhodné době umístěny, a pouze dokládá to, co žalobci nečiní sporným. Za uvedeného stavu věci soud nefunkčnost výše uvedeného odkazu považuje ve smyslu § 104 daňového

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

řádu za zřejmou nesprávnost, konkrétně chybu v psaní. Tuto nesprávnost pak je možno napravit opravným rozhodnutím, ve kterém bude odkaz upraven (např. následujícím způsobem <https://archiv.financnisprava.cz/cs/dane/dane/dan-z-nabyti-nemovitych-veci/informace-stanoviska-sdeleni/informace-k-novele-zakonneho-opatreni-senatu-o-dani-z-nabyti-nemovitych-veci-7471>).

31. Za ospravedlnitelný důvod podle § 259b odst. 2 daňového řádu nelze považovat ani skutečnost, že předmětné daňové přiznání bylo ze strany žalovaného řešeno až po 18 měsících. Dle náhledu soudu je ospravedlnitelný důvod k prominutí úroku z prodlení dle § 259b odst. 2 daňového řádu nutno vykládat ve vztahu, z jakého důvodu ke vzniku prodlení při platbě daně došlo, tedy jaká pohnutka (příčina) vedla ke vzniku prodlení. Jinému výkladu § 259b odst. 2 daňového řádu nedává prostor. Příčinou prodlení žalobců s úhradou daně z nabytí nemovitých věcí byl výlučně postup žalobce a), který v podaném daňovém přiznání ze dne 5. 9. 2018 uplatnil osvobození od daně, ačkoliv podmínky osvobození podle § 7 zákonného opatření nebyly v daném případě splněny, nikoliv tedy postup žalovaného. Za této situace nelze skutečnost, že žalovaný přistoupil k výzvě k odstranění pochybností až s odstupem cca 18 měsíců, považovat za ospravedlnitelný důvod podle § 259b odst. 2 daňového řádu.
32. Ze stejného důvodu, pro který nebylo možno považovat za ospravedlnitelný důvod podle § 259b odst. 2 daňového řádu skutečnost, že žalovaný přistoupil k výzvě k odstranění pochybností až s odstupem cca 18 měsíců, nelze za ospravedlnitelné důvody považovat ani to, že předmětná nemovitost byla nabývána za účelem rodinného bydlení a že tato nemovitost byla nabývána v krátké době po zpřísnění podmínek, respektive že příslušenství daně bylo žalobci a) vyměřeno v době, kdy bylo rušeno zákonné opatření. Žádný z žalobci zmíněných důvodů nebyl příčinou prodlení žalobců. Nemohlo se tak jednak o ospravedlnitelný důvod podle § 259b odst. 2 daňového řádu. Ostatně žalobci v podané žalobě ani neuvedli žádné konkrétní námitky, které by rozporovaly závěr žalovaného, že se o ospravedlnitelný důvod nejedná, když sami připustili, že se jedná pouze o podpůrné argumenty.
33. Konečně soud neshledal relevantním ani odkaz žalobců na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 89/2020, neboť pojednává o zcela odlišné situaci. V případě sp. zn. 4 Afs 89/2020 se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda převod bytové jednotky v rodinném domě je osvobozen od daně, přičemž dospěl k závěru, že v tomto případě došlo k opominutí zákonodárce. Tedy Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku zabýval otázkou osvobození od daně, nikoliv otázkou prominutí daně, která je předmětem projednávaného případu. V projednávaném případě navíc byla právní úprava v rozhodné době zcela jednoznačná (viz výše).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. srpna 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.